

Hai con người

Hai con người, hai dòng suy nghĩ, tưởng rằng khác biệt nào ngờ trùng ngay tại một điểm. Trên thế giới này có hàng ngàn loại tình yêu khác nhau. Yêu ra sao, yêu thế nào chung quy cũng vẫn là yêu. Vì yêu sinh hận. Vì yêu mà thù. Vì yêu nên hy sinh. Hy sinh trong thâm lặng, cốt cũng chỉ muốn người ấy hạnh phúc.

Người ta thường thắc mắc tình yêu là gì mà khiến con người có khi khổ sở, tuyệt vọng như rách nát trái tim, khi hạnh phúc như người chết đuối với được chiếc phao. Tình yêu không là gì cả, đơn giản chỉ là yêu. Nhưng có lẽ cách thức yêu của mỗi người sẽ khác nhau.

Từng cơn gió tạt mạnh vào cửa xe, chúng tôi đi qua những cánh đồng bát ngát, những cửa hàng tạp hóa san sát nhau, và tình cờ đi qua cả nơi đó... Và rồi tim tôi lỡ một nhịp. Tôi đã tưởng tượng hàng chục lần cái cảnh tôi đi qua nó nhưng lần này tôi thật không ngờ tới. Cứ nghĩ mình đã quên nhưng hình như không phải. Nó làm sống lại trong tôi những chuỗi cảm xúc tôi đã bỏ quên. Nỗi nhớ da diết buổi chiều mùa hạ, cái nhìn lơ đãng qua cơn mưa rào, cái cảm giác được yêu thật rất hưởng thụ. Những cái đó cứ dồn dập kéo nhau đến, tranh nhau lấy chỗ trong tâm trí tôi. Lòng tôi trùng xuống, nhìn ra ngoài, mặt trời vẫn chiếu sáng cả một khoảng trời. Nó đẹp thật đấy, rất rực rỡ. Tôi cũng đã từng có một Mặt Trời cho riêng mình như thế nhưng chỉ tiếc là nó đã không còn bên tôi được nữa rồi...

3 năm trước,

- Anh, em muốn là một tia nắng rực rỡ. Lúc nào cũng có thể đem lại ấm áp cho mọi người. Rất tuyệt vời , đúng không?

Tôi cười dịu dàng nói với Anh. Mấy hôm nay mưa nhiều, rất lạnh, rất khó chịu. Có nắng ấm áp thật sự rất sung sướng. Anh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu em là nắng thì anh sẽ là mưa.

- Tại sao vậy? Em không thích mưa. Tại sao muốn thành thứ em ghét? - Tôi thắc mắc hỏi.

Anh im lặng suy nghĩ, rồi nhìn thẳng vào đôi mắt tôi:

- Ừm, chẳng phải khi nói đến mưa người ta thường hay nhớ những thứ buồn đau, nắng thì thường là những điều tốt đẹp hay sao. Anh muốn là mưa, là người gánh vác khó khăn cho em còn em nên là những gì tươi đẹp nhất trên cuộc đời này. Buồn đau hãy để anh lo.

Tôi biết, vẫn luôn biết anh là một người con trai tốt, vẫn luôn biết mình may mắn khi gặp được anh và như một chân lý, tôi đã dùng hết sự chân thành của mình chỉ để yêu người con trai này. Rồi tôi nói một cách kiêu ngạo:

- Đúng rồi, phải thế chứ, thế mới là Mặt Trời của em chứ.

Anh xoa đầu tôi như đứa trẻ:

- Quý dẻo miệng.

Tôi cười tinh nghịch, mắt ngược nhìn ngắm người con trai trước mắt. Anh lúc nào cũng thích sạch sẽ, cái áo sơ mi trắng không vết ố. Cái mái bị hất sang một bên một cách tùy ý, đôi mắt sáng như hàng ngàn ngôi sao trên trời. Vết nắng rơi rớt trên vai anh, dừng ở người anh, lúc này anh như thiên thần bước ra từ truyện tiểu thuyết.

Tôi yêu anh không phải vì anh đặc biệt mà vì bên anh đơn giản tôi là chính mình, tôi có thể làm mọi thứ mình thích mà không sợ người ta nói đùa hay điên. Tôi thích bắt chước làm theo anh mọi thứ. Anh như cái năm châm, hút tôi theo mọi hành động. Tôi thích ngắm nhìn anh bận rộn vì tôi, thích mỗi lần nắm tay nhau, cảm giác như tôi đang nằm trong tay cả thế giới vậy.

- Nếu có ngày anh hết yêu em, nếu có ngày anh thấy mệt mỏi thì hãy nói với em nhé.

- Đừng nghĩ lung tung.

- Không, em nói thật đó. Phải nói cho em biết như thế em sẽ không níu kéo anh nữa.

Ánh mắt anh dần nghiêm túc, giọng nói trở nên đồng dục:

- Anh không biết, anh không biết sẽ thế nào nếu cuộc sống của anh một ngày nào đó thiếu đi ánh nắng.

Đúng vậy, anh sẽ không bao giờ hiểu được đâu. Tôi đã sống một cuộc sống mà không có mặt trời suốt 3 năm. Tôi như cái máy làm việc, sáng đi tối về. Tâm hồn tôi khô khốc như xác chết. Trái tim đã vỡ tan từng mảnh, có ghép lại thì cũng vẫn còn vết nứt. Ngày nào cũng vậy trong suốt 3 năm, vết thương rỉ máu, một lúc một lúc lại càng xót. Tôi không khóc được, cũng không biết làm thế nào dịu bớt đi nỗi đau đó. Tôi đã khóc hết nước mắt từ 3 năm trước rồi. Thời điểm này khi đó...

- Anh đang ở đâu thế? Sao em không nhìn thấy anh? - Tôi đi trên đường nói chuyện điện thoại với anh, bảo anh đi mua trà sữa mà lâu thế.

- Anh ở một nơi nào đó trên con đường em đang đi. Nhìn ra phía trước đi.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn sang bên đường, kia anh kia rồi, anh đang ở bên đó vẫy tay với tôi. Tôi mỉm cười, bàn chân không tự chủ bước đến bên anh. Có lẽ tôi sẽ không biết đó là lần cuối cùng tôi được nhìn thấy anh. Bởi vì đang có một chiếc xe tải phóng nhanh về phía tôi. Tôi quay đầu nhìn thẳng vào chiếc xe rồi quay sang nhìn anh, trên môi găng gượng nở một nụ cười. Trên khuôn mặt hoàn mỹ của anh hiện rõ nét đau đớn khi thấy vậy.

Tôi biết mình sẽ chết. Toàn bộ kí ức về anh dội lên đầu tôi. Lần đầu tiên gặp mặt, anh mỉm cười với tôi, đỡ chiếc xe đạp bị đổ lên giúp tôi. Đôi bàn tay khéo léo băng lại vết thương mỗi lần tôi nghịch ngợm. Nhưng sự thực là không phải vậy. Tôi không chết. Mà người chết là Anh, người đẩy tôi ra là anh. Mọi chuyện xảy ra khiến tôi không trở tay kịp.

- Không.....g.....g.....g .

Tôi hét lên một tiếng thảm thiết. Người anh văng ra khỏi đầu ô tô, chiếc sơ mi trắng giờ đã nhuộm đỏ, anh như thiên thần gãy cánh, tan tác rơi xuống. Trà sữa trong tay anh đã văng ra khỏi từ lúc nào, tung tóe trên khắp mặt đường. Dòng máu nóng chảy từ đỉnh đầu anh, lan ra khắp áo, đôi môi tím ngắt, khuôn mặt chẳng còn sức sống.

Tôi sợ, tôi rất sợ, tôi không biết phải làm gì cả. Cả người run lẩy bẩy, đôi tay

không thể bình tĩnh sờ vào mặt anh, trong khi đó miệng chỉ biết kêu lên:

- Ai đó giúp tôi với! Giúp tôi...i...i! Anh ấy sắp chết rồi! Gọi xe cứu thương đi.

Tôi nức nở, nước mắt hết hàng này đến hàng khác, thi nhau chảy ra. Nhìn thấy cảnh anh như vậy, trái tim tôi như chết đi. Lý trí giờ đây không còn đủ khả năng khống chế cảm xúc nữa rồi. Tôi vỡ òa, khóc như chết đi sống lại. Nỗi đau đó lan tràn ra khắp cơ thể, đến từng khớp tay khớp xương, vừa nhức vừa nhói. Lồng ngực tôi như thiếu đi một phần oxi, hô hấp khó khăn và dồn dập.

- Huhu đừng chết mà, anh đừng chết mà. Yêu em thì hãy vì em mà sống. Cố gắng lên anh. Đừng buông xuôi. Đừng buông xuôi anh nhé.

Rồi tôi nghe thấy tiếng anh thì thầm:

- Anh mệt mỏi rồi, chia tay đi.

Đừng tàn nhẫn với em như vậy được không? Tại sao? Tại sao vậy hả? Tại sao đến bây giờ mà anh vẫn có thể nói thế được hả? Xin đừng đi, đừng bỏ em lại, em xin anh đấy.

Anh được đưa vào bệnh viện... Nhưng không kịp nữa rồi.

Trời khi đó về chiều, một buổi chiều ảm đạm và buồn bã. Đâu đó trong cảnh vật vẫn bị bao trùm lên một nét thê lương và cơn gió thổi làm đứt cánh diều .

Tất cả đã hết rồi, chấm hết rồi. Tôi mất Mặt Trời của tôi rồi. Tôi là một kẻ sát nhân. Nếu không phải vì tôi anh sẽ không chết, sẽ có thể đứng trước mặt tôi mà che mưa chắn gió. Nếu không vì tôi người nhà anh bây giờ sẽ không khổ sở gào khóc vì sự ra đi của đứa con trai mình như vậy? Nhưng cuộc đời này có từ nếu sao? Anh đã thấy hối hận chưa? Để em chết có phải hơn không!

Lần cuối nhìn anh, tôi thấy nụ cười vẫn phảng phất trên môi anh. Ra đi cũng có thể mãn nguyện thế sao? Từ từ đưa bàn tay lên chạm vào khuôn mặt anh. Lông mi, lông mày, cái mũi, cái môi, cái trán này tôi muốn cẩn thận ghi nhớ từng thứ một, phải đảm bảo rằng cả đời này cũng không thể quên đi được.

Rồi tôi nhẹ nhàng áp môi mình vào môi anh. Chỉ một lần này thôi, hãy cho em hôn anh chỉ một lần này thôi, một lần cuối cùng.

“Anh yêu, anh đừng lo cho em, em không sao cả, em mạnh mẽ lắm, cô gái của anh mạnh mẽ hơn anh tưởng nhiều đấy. Vậy thì đêm nay cho em khóc hết, khóc nốt nhé bởi vì em sợ mình sẽ yếu đuối mất.”

Đến tận bây giờ, nó vẫn là nỗi đau giấu kín nơi sâu thẳm tâm hồn của tôi. Một cái nhìn mà làm nỗi đau đó phơi bày ra hết, chả còn sót điều gì. Yêu, thật sự là một điều mệt mỏi. Có khi, vác cái mặt nạ mạnh mẽ quá lâu tôi rất mệt, mệt chết đi được, chỉ muốn có ai đó để tựa vào. Nhưng thử hỏi, tôi còn can đảm để yêu lần nữa sao? Không có. Yêu rất mệt, mệt chết đi được.

Nhím Con